

A medjugorjei

JELEENÉS

Hogy anyám ennyire viszolygott mindattól, ami az ő teste, következésképpen az enyém is tehát, már ha a valamiből vétetés ténylegesen kötelékbe veri a származást, kiskamasz koromtól fogva, mikor már illetet volna beszélünk róla, azt sugalmazta, szíve szerint nagyanya is csak akkor lenne, ha az unokájának szűznemzéssel adok életet. Egymásba zártságunk szörnyszerű volt, kísérteties. Neszező léptek egy odvas folyósón, amelyek sose csitulnak el. Fülzúgás, vérserkenés, amit mindkettőnk hallott, ám mint ha egyetlen testből áramlottak volna két különvaló idegközpont felé. Az estéink egyformán teltek, sosem, vagy éppen csak alig szóltunk egymáshoz, legfeljebb a szobáinkból kicsurgó lámpafény teremtett átjárhatást. Ugyanazt látni vagy hallani, ez volt a szabály, zsigeri, amihez ép ész nem érhet fel. Ha megmordult anyám epéje, másnap reggel kiokádtam a vacsorát. Olykor a céklából tudtam, amit nagyon utáltam, hogy az övét. A reggeleink opálos, sárga gomolygás, buszmegálló, iskola, néha intő, aztán haza.

Valami bánatszerű zsidobadtság telepedett rá a különvalóságainkra, egy ütemre léptünk, szuszogtunk, kapkodtunk levegő után, talán a kombinát ködje hatott ilyen erővel, mint ha az egész környék sárga bánatfelhőben úszna, eltompítva a szilvetteket, s úton-útfélen bánathangok imbolyognának, amitől az embernek émelveghetnékje támad, mert se lát, se hall, csak a sárga ködben ezt a fullasztó bánatot.

Talán mindenki más észlelte ezt a burkot, és képtelen volt kitörni belőle.

Talán mindig is van egy még nagyobb bezártság annál, amiben épp vagyunk.

Lassan, ormótlanul lassan telt így az idő. Akkorára tágult, hogy megszűnt a kölcsönhatás. Előbb csak anyám és énköztem, aztán már alig volt világ. Pár hónappal apám eltűnése után, amikor a buszmegállóban várakoztunk, anyám elengedte hirtelen a kezem és románul énekelt. Öblös volt a hangja, pedig mindig nyüszített, ha beszélt. Sokáig azt hittem, így káromkodik, s a dallam csak álca, mert a káromkodáshoz még kicsinek tart. Ahhoz mindenki kicsi, mondta egyszer a nagyanyám. *Du-mă acasă, măi tramvai*, ez volt a kedvence. Minden erejével ráfeszült az első szótagra, s olyan hosszan csüngött rajta, hogy a szó közepén már zihált. Minden erejét ebbe ölte, ma sem tudom, hogy énekelt-e vagy káromkodott, arra viszont pontosan emlékszem, hogy anyám énekével, ami egyre inkább átvette a beszéd szerepét, megszűntek a napszakok, a hetek, hónapok, én pedig beszorultam két dallam közé, ami nem is dallam volt már, csak valami furcsa, idegen tónus, valami átokerű refrén, amit állandóan a fejemre olvasott. Álltunk a buszmegállóban, anyám rácsimpaszkodott a saját hangjára, és bezúzmarásodott a szempillája, akkorákat fűjt. Mire

tizenkét éves lettem, és az iskolai vécében megláttam, hogy a frottírbugyimon a kék vitorlás hajókat ellepte a vér, anyám hangja olyan távolról sziszegett már, mint a homoki szél. Ezért fogtam egy tükröt, megnéztem magam ott lenni, és a látványtól elborzadva megfogadtam, hogy onnantól kezdve pisilni sem fogok. Két hét után leállt a vesém, lila tályogok nőttek az ágyékomra, de a nagyanyám megitatott velem valami főzetet, úgyhogy kénytelen voltam megszegni a fogadalmamat.

Tizennégy évesen még mindig ott állt velem a buszmegállóban és énekelt. Az osztálytársaim Csúzlinének csúfolták, s azt mondták, nem is csoda, hogy az apám megpattant. Szerettem volna eltángálni őket, de engem visszaretentett a többség, a többségtől mindig is féltem, talán, mert azt hittem, ha ennyien vannak, nekik lehet igazuk.

Anyám pedig, amilyen egyedül volt, sose állt ki *érettünk*. Még a szülői értekezleten se mondta el az igazat. Azt, amit nekem is, hogy az apám már nem jön haza – tehát halott. Ehelyett csak ült, gondolom, a hátsó sorban, ahogy mindig, és rajzolgatott. Legalábbis a noteszében, a tűzvédelmi gyakorlatok és gyárlátogatások dátuma mellett fekete tussal húzott spirálok zuhantak a lap aljára, kicsik és nagyok, s a spirálok tetején kisatírozott emberfejek. Sose kérdezte, hogy mi volt az iskolában. Észre sem vette, mit ír alá az ellenőrzőben. Hogy a hetes magaviseletemet, amit a hiányzások miatt kaptam – *du-mã acasă, măi tramvai* –, úgy firkantja alá. Siralmas egy szabadság volt ez, folyton azt reméltem, lejár, mint a felnőttek szokott, ha visszamennek dolgozni kukoricaszedés után. Mint anyám a tervezőirodába. Hogy van valahol egy kondika, amit egyszer én is aláírhatok. Amit egy szép napon elkezdhetek aláírni, és onnantól fogva minden rendben lesz.

De ennek a szabadságnak csak nem akart vége lenni. Azóta, hogy apám elment tőlünk, minden úgy maradt, ahogy. Talán a túl sok átok, gondoltam, az vitte el anyám erejét. A köd meg az átok. A bonanza bútorokat, amiket apám elutazása előtti nyáron rendeltek, csak fél évvel azután kaptuk meg, hogy nem jött haza, és sose szereltük össze rendesen. Az első hónapokban, ahányszor csak megnyikordult éjjelente nagyanyám anyósnyelvei alatt, rohantam ki a nappaliba, mert azt hittem, itthon van, megszerelni a szekrényeket. A hosszú folyósón, ahol hétvége talicskáztunk, hogy rendes tricepszem legyen, és megverhessem a fiúkat, ha netán bántanak, még mindig ott álltak, meszelésre várva, azok a törökbasák, akiket háromévesen kezdtem felrajzolni zsírkrétával. Nyolcévesen, mielőtt elment volna, már egy egész karavánszeráj díszelgett a falon. A konyhában csuprokat feszítettünk fel egy huzalra, hogy felfogják a beszivárgó esőt. Ahogy teltek az évek, egyre többször nyikordult a szekrény, és egyre több csupor függött a huzalon. A plafon foltokban készült ránk omolni, porhanyós volt már a vakolat, s öklömnyi lyukakon süvített be a szél.

Legalább a gyerek miatt foltoznád be, korholta a nagyanyám anyut, de csak üres ígéret maradt, hogy jövő nyárra most már aztán tényleg kijavítjuk, így mondta, kijavítjuk, mert

hogy már nagylány vagyok. Nyolcévesen, mikor apám elment tőlünk, nagyon szerettem volna testvéreket. Gyűlöltem anyut, amiért nem szül nekem. Valójában akkor kezdtem el gyűlölni magamat is. Mindenkinek szül az anyja, vágtam a fejéhez – mindenkinek! Ha meghívtak gyerekzsúrba, legszívesebben a párnába fojtottam volna a sok nyivákoló csomagot. Olykor eljátszoztam a nevekkel. Mi megy a Kellerhez. Mondjuk a Rudolf. Szülj nekem Rudolfot, mondtam egy vasárnap reggel, de anyu feszes szájjal, mint a penge, hallgatott egy sort, aztán felállt nagy komótosan, odacsapta a rántottáját, csak úgy repültek a tányérrepek, majd fogta a céklát, ráhajította, azután elvette előlem is a tá-

nyéromat, letérdelt, beborította vele az egész kupacot, és akkor egyszer, de tényleg csak egyszer, elsírta magát. Nem tudok én szülni, mondta, miután órák múlva kimentem a konyhába, és még mindig ott térdelt a zöld rántotta felett.

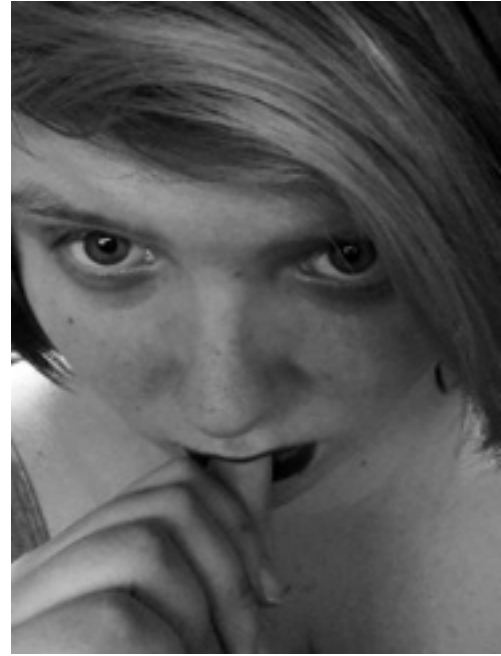
Anyám igazán sose szült meg engem. Ettől aztán mindig úgy érzem, hogy apám lánya vagyok.

Pedig apám lányának nehéz volt lenni. Az utolsó emlékem a nagy piros sapka, rajta a kitüremkedő és foszforeszkáló olimpiai karikák. Ahányszor csak köröztem rajtuk, végtelennek éreztem az összetartozást. Nyolcévesen, mikor elment tőlünk, visszaszoktam az ujjszopásra. Iskolából jövet beálltam egy kapualjba, több kaput is kipróbáltam, míg végül megtaláltam az igazit, és délután háromig szoptam a hüvelykujjamat. A mutatóujjamat ráhurkoltam az orromra, elmaszatoltam a taknyomat, aztán már csak szívtam, szívtam, ahogy a tüdőm engedte, ahogy léket kapott a köd, s mikor megszólalt a bőrgyár dudája, elindultam hazafelé. A hüvelykujjamban viseltem apám emlékét. Apám szava cuppogás volt, nyálban felázott, rancos bőr az érintése, tincselte fal a homloka. Haragja a bőrgyár dudája, amit sose követett pofon. Apám nyelve kitűnt belőlem, odaát volt, a zöld kapu mögött, s ha a súlyos bronzkilincset a kezembe vettem, éreztem a benne lappangó, eszelős erőt, amit nem tudtam lenyomni – hiába talicskáltuk át a vásárnap délutánokat. A zöld kapu mögött egy olyan világ volt, amiről álmodni se akartam, volt benne nyelv és hús, zsvaj és ebéd. De legfőképpen fény volt odabenn, amiről nem lehetett eldönteni, hogy eleve létező, vagy azokból ragyog elő, akik az asztalt körül ülnek.

– Most szépen megdugom a hónaljadat – mondta Ask, és megtámaszkodott a fürdőszoba ajtajában, majd mellém feküdt. Próbálta kihámozni magát a piszkosszürke szállodai törülközőből és ezalatt, mint egy bébifóka, nyegegett. Tekergett kicsit jobbra-balra, hol az egyik, hol a másik farpofáját megfeszítve ráncigálta a törülköző csücskeit, végül fél könyökre emelkedett, és – Nézd ezt a rakétát, gyere csak, uh, hajolj közelebb! Egyenesen a fénybe lölek, bele a vakító semmibe! – kitépte maga alól a törülközőt, amin betonszürke sáv jelezte a segge árkanak nedves helyét.

Megkapaszkodtam Askban, végtére is ugyanolyan útjelző a farka, mint mindenki másé. Semmi nem változott! Egy húsfafat körül zajlik az életem, az mutat irányt, az térít el. A csökött kis krumplin lilán türemkedtek az erek, majd forrósodni kezdett és dagadni, beleágyazta magát a tenyerembe, egybelucskosodtak a bőrfelületek. Mint mag a földben – én vagyok a Nap!

Kintről harangzúgás terpeszkedett rá a világra, ketyegni kezdtek a műanyag zsaluk, ezzel az erővel akár a szoba közepében is megkondíthatták volna, talán már dél is megvolt, nem tartottam számon az időt. Ask viszont igen, mert rám hördült, hogy ne csak fogjam, csináljak is vele valamit. Huzigálni kezdtem a bőrt, selymes volt, kézhez simuló, az ágyéka is szinte teljesen csupasz, épp csak megérintgettem, az első érintésem mindig ilyen tétova volt. A krumpliból lassan farokszerű dolog lett, megnyúlt, mint normális férfiaké szokott. Nem mintha Ask nem lett volna normális. Hozzám képest még túlságosan is. Az első érintésnek, mások legalábbis így vélekedtek róla, meghatározónak kéne lennie, nekem azonban az akarás és nem-akarás határát jelentette, sose tudtam beleadni magam, nem kelt még olyan vágy énbelőlem, ami kiteljesítette volna a közös akarást. Húzgáltam le-fel a bőrt a farkán, lefelé kevésbé, mert a makk látványa teljesen kiborít, felfelé azonban, mikor az apró barázdák körkörösén elnyelik ezt a viaszos mályvaságot, ezt a porondra való krumpliorrot, egyre ütemesebben és nagyobb gyönyörrel, ami végül arra sarkallt, hogy benyúljak a csípeje alá, és magam fölé lendítsem. De ő bosszúsán lekászálódott rólam, visszafeküdt a helyére, kezét összekulcsolta a tarkója alatt, és csak dűnnyögött maga elé, hogy elcsesztem mindent, kripli vagyok. Ettől a visszatántorodástól aztán megmámorosodtam, feltámadt bennem az akarás, és határozottan megcsíppentettem a bőrt. Előbb csak szaglásztam, óvatosan, mintha valami likőrrel töltött marcipántojás lenne, majd nyalogattam, harapdáltam, igen, most rajtam volt a sor, hogy győzelemre vigyem a dolgot, most, hogy

én lehettem végre a hadvezér. Ezt a világot a kriplik működtetik, vihogtam, és a számba gyömösöltem a zsugorodó gumót, a nyelvem hegyével ki-kilesve, hogy meglapogassam a szórtelen heréit is.

– Hagyd abba! – nyüszítette, miközben vonaglott, s az állkapcsomat morzsolgatva próbálta kiköpetni velem a farkát, kipréselni az én soknapos, lepedékes számból *azt*, ami mostantól már nagyon is az enyém volt, mert én akartam, nekem kellett, mert látni kívántam, hogy belőlem fakad minden ereje.

Olyan volt ez az egész medjugarjei kiruccanás, mint a resicai kohólátogatás. Anyám tojáskrémes szendvicseit leszámítva, amit egészen addig nagyon szerettem, amíg az osztálytársaim ki nem tálaltak, hogy mi a valódi neve, ráadásul egymás szavába vágva, az eredetét is tudni vélve, színesen ecsetelve, ahogy az ilyenkor, iskolakirándulásokon lenni szokott. Szász Karcsi például, akinek az apukája a néptanács beszerzési osztályán rendre beköpte a tanácsban dolgozó magyarokat, ezt onnan tudtam, hogy a nagyanyám szomszédja Karcsi apukájának a sofőrje volt, és gyakran mondogatta, hogy már megint mit csinált ez a Fasz Vaszi, aki valamikor László volt ugyan, de mostanra már sikerült Vasiléra honosíttatnia magát, szóval Karcsi úgy vélelmezte, mert úgy mondta az apja őneki, hogy a zsidótojás ördögi étel, mégpedig azért, mert a zsákos zsidók csinálják, ráadásul nem is tojásból, hanem kicsi gyerekekből, akiknek még annyira zsenge a húsup, hogy nem lehet szap-

pant főzni belőlük, ezért belülről mosakszanak ki velük. Hirsch Anna, aki sokáig a padtársam volt, de mikor apám elment tőlünk, Tatár Tamara mellé kértették a szülei, lehurrogta Szász Karcsit, hogy de pedig nem jól tudja, mert köztudott dolog, hogy a lengyelek ettek gyerekeket, és azt a büdös trutyit, amit anyám csomagolt, s amitől az egész busznak pokolszaga van, hogy a kovászos uborka bukóját már ne is említse, lengyeltojásnak hívják. Hirsch Anna mindig tudott olyan szavakat, amik megakasztották az efféle kupaktanácsokat. Akkor például a buké szó térítette el a figyelmet a szendvicseimről, de Anna elmagyarázta, hogy a buké a hígfóság szagmérője, egy matematikai hányados, amivel az erjedést mérik, s hogy egyes tudósok szerint a lengyelek szara a legbüdösebb. Erre valaki, akinek a nevére már nem emlékszem, talán az is közrejátszhatott a dologban, hogy rögtön a kirándulás után elköltözött a városból, szóval ez a valaki felröhögött, hogy szerinte sem Anna, sem pedig a tudósok nem merik elmondani a teljes valóságot, mert az nem kizárt ugyan, hogy a lengyelek büdöset szarnak, szerinte viszont a románok szara kenterbe veri mindenki másét, s azon belül is Elena Ceaușescu viszi a prímet, mert ha a haja ilyen penészsárga, mi lehet a bugyijában, kígyó-béka, ez nem vitás. Erre Szász Karcsi szeme nagyot villant, és csak annyit mondott: Tyű, az isten nyilat neki! Aztán mikor lejárt az ebédszünet, a buszban folytatódtak a zsidótojás körüli viták. Volt még olyan, aki úgy tudta, hogy azért hívják úgy, ahogy, mert pont olyan büdös, mint a zsidók. Ez hülyeség, mondták a többiek, akik egyetértettek abban, hogy a románok a legbüdösebbek, s akkor bizony a romántojás passzolna hozzá a leginkább. De ha egyszer zsidótojásnak hívják! Szász Karcsi már nagyon le akarta zárni a vitát. Nem tudom, a nagyanyám néha cibelnék hívja, feleltem erre, máskor meg egyszerűen csak tojáskrémenek, de a többiek letácsoltak, hogy a nagyanyám egy likas csatorna, kicsurgott belőle az apám, s azóta is eregeti a szutykokat. Már meg se

haragudj, de én is úgy tudom, hogy zsidótojás az igazi neve, lépett közbe Erdő Médi, aki a legjobb barátom volt, és a nagyszünetben gyakran játszottunk szülészesdit, de akkor-tájt éppen nem beszéltünk egymással, mivel fájlalta, hogy folyton én akarok szülni, és neki kell matatnia a bugyimon. Hiába kértem tőle bocsánatot, s magyaráztam, hogy én sok gyereket szeretnék, sokkal többet, mint ő, ezért is kell folyton szülnöm – hetek óta nem állt szóba velem. A vita hevében azonban megtörte a csendet, és persze hogy a többiek oldalára állt. Ez nagyon rosszul esett, bár a történet, amit a zsidótojáról mesélt, még annál is jobban fájt: végérvényesen megváltoztatta az életemet.

Élt egyszer egy gonosz zsidó, úgy hívták, Róna Manó, akinek egy óriási varjú ült a vállán, és sarló volt a keze helyén, kezdte Médi. Ilyen név nincsen is, vigye el a manó! De Erdő Médinek a szeme sem rebtent, és folytatta a mesét. Ez az ember annyira gyűlölte a világot, hogy elindult felkutatni az ősóreg atyaistent, akinek le akarta vágni a tökeiket. Nem nézhette már, hogy ennyi fajánkó születik a világra, Róna Manó ugyanis szentül hitte, hogy mindannyian az atyaúrsten tökeiből származunk. Médi, Médi, trombitásfrédi, Médi, Médi, újra a régi! Médiről tudni kellett, hogy fogalmazás órán mindig tízest kapott, amire fújolt az egész osztály, mert hát ki hallott már ilyet, de titokban azért mindenki tisztelte őt, s mikor a kirándulás előtti héten hüppögve bevallotta, hogy nem csinálta meg a háziját, Erzsike néni alatt majd' kitört a szék hátsó lába, miközben máris diadalmamorban dülöngélve várta az újabb durranást – mert végül is kinek a dicsősége ez a lány, ha nem az övé? –, de tiszteletére legyen mondva, azonnal berajzolt egy kerek hármast, és még egy levélkét is írt Médi szüleinek. A buszban viszont, engem leszámítva, mindenki örült, hogy Médi mesélő kedve visszatért. Ment-mendegélt Róna Manó, sarlókezével letarolt maga előtt rekettyést, bozótot, ment, csörtetett árkon-bokron át, hogy az atyaistennek nemzótáját lemetssze, s megszabadítsa a világot a fajankóktól, mert Róna Manó azt akarta, hogy övé legyen a hatalom és a dicsőség, csupa eleven pureceket akart ontani a világba, be akarta népesíteni az eget és a földet. Ne már! Ember az égben? Hol láttál te ilyet? Miért? Gagarin is felment a Holdra! A Hold meg az égben van, nem? Erre Szász Karcsi azonnal felcsattant, mondván, hogy khussz legyen, hadd fholytassa, majd vasárnap, a hittanórán szharokba szhorítjuk a papot. Karcsi negyedikre már elnőtte a pöszögést, de amikor lázba jött, sehogyse tudta kordában tartani az esz-jeit.

Befejeztétek? Médi hangja, mint repedt harang.

Ask lassan beleengedte magát a számba, ahogy nőtt a farka, úgy csökkent az ellenállása, most már máshogyan nyüzgített, aprókat vakkantgatva, nagyon kellett vigyáznom, hogy el ne menjen, különben nincs többé hatalmam felette. Mennyi idő telhetett el azóta, hogy itt szipákolok az ágyékára tapadva és öklendezem? A harangkondulás térített magamhoz, két rövid, tehát már fél valamennyi lehet. Megálltam egy pillanatra, éppen csak egy levegővételyire. Ask farka a garatomban lüktetett, a nyálam megpimpósodva hol megerezkedett, mint egy kötélműve korlátja, hol meg kifeszült. Attól függően, hogy épp beszívtam a torkom mélyére, vagy sikerült ellazítanom a garatomat. Odabenn a lilározszaszín csusszanós melegben biztosan jó neki. Odabenn a pállott levegőtlenységben, mint egy dugig tömött, hús- és ínfalú buszban, ahol nem lehet megpattintani a szellőzőt. Nehezen találtam meg a ritmust, az egyszer hétszentség. A nagy igyekezetben rágörcsölt a szám a puha légtelenségben pulzáló farkára, mindkét végén elszorítottam a kijáratot, s mintha én magam egy

még nagyobb vákuumban degedeztem volna, fuldokoltam, az orromban is megrekedt a levegő. Tapintani tudtam volna, ahogy előbb belezsibbad, majd sajogni kezd az arcom, halántéktól lefelé, s már csak egy kicsi hiányzott, hogy lyukat üssek végre ennek a rideg oszlóinak az ölébe, kicsipkézzem a büszkeségét, fjordokat hasítsak belőle, akár egy csákány. Az is volt, kicsorbult, rozsdás csákány az állam, belemélyedve Ask jégkemény, szálkás ágyékába, bandzsítás közben láttam még a salétromrózsákat, s két oldalt fehér nyálindák fityegtek, egyre nagyobb mennyiségben cuppogtak ki belőlem, fel sem merült, hogy élvezem én ezt vajon. Talán az igazi akarásban nincs is veszítenivaló. Inkább belehalok ebbe a szopásba, semhogy hagynám ezt a flúgos kis girnyákot meglépni a karmaim közül.

Róna Manó, vállán a varjúval és sarlókezeivel hadonászva felérkezett egy hegynek tejébe, és ott mindjárt meglátta trónolni az atyaúristent, akinek akkora tőkei voltak, hogy ha trónjáról csak egy kicsikét is felemelkedett volna, biztosan leszakad az egész rakomány. De nem ám csak két tőke volt az atyaisten-

nek, hanem egyikből is, másikból is újabb és újabb herék nőttek, bugyogtak a földre, mint két hatalmas szőlőgerezd. Láttá ezt Róna Manó, s arra gondolt, hogy bizony nehéz lesz lenyisszantani ennek a senkiháznak a tőkeit. Slussz, passz, mondta Erdő Médi, majd vett egy mély levegőt, s az iskolabuszban mindenki felhördült. Ennyi? Erdő Médi pihegett egy sort. Slussz, passz, mondta Róna Manó az atyaistennek – Slussz, passz, hagyta rá az öreg.

Ó, áu, á, sóhajtozott Ask alattam, kezét a tarkómra nyomta, mintha azt akarná, hogy a farkával együtt tövestől cibáljam ki a heréit is.

Róna Manó megingott egy icuri-picuri pillanatra, de azután mindjárt fel is mutatta az atyaistennek a sarlókezeit. Az öreg rámeredt a sarlókezekre, majd lehunyta a szemét. Úgy álltak ott, ki tudja meddig: az atyaúristen vaksin ücsörgött, Róna Manó pedig azon tőprengett, kapjon-e kapva az alkalmon. Hanem amint sarlóival nekiesett volna, az öreg kinyitotta a szemét, és annyi szomorúság remegett benne, hogy Róna Manót kis híján levette a lábáról. De akkor Róna Manó megemberelte magát, és huss, lenyisszantotta az atyaúristen tőkeit, a rakományt pedig bezsákolta, a zsákot vállára vette, majd elindult visszafelé, s a hegyről leérkezve összehordott egy jókora máglyát, feltett egy üstöt, és mind megfőzte az atyaistennek tőkeit, hogy még csak írmagja se maradjon erre a szomorú világra, hogy eltűnjenek végre a fajankók. Csakhogy Róna Manó gyűlölködését nem nézte jó szemmel a saját nemzetsége, mert nem szerették a lázítást. S hát amint ott álldogált, a lobogó víz színére felúszó tojásokban gyönyörködve, körbeállta őt a nemzetsége, és Róna Manó hiába hadonászott, hiába forrósította a tűzben a sarlókezeit, a nép rávetette magát, és addig-addig taszajtották, püfölték, rúgták, míg végül befordult az üstbe, és az atyaúristen tojásaival elvegyülve jól megfőtt. Ekkor a nép körbeülte az üstöt, és mind felfalták Róna Manót, egyenként morzsolták le húsát a csontjairól, amit aztán a tojásokkal egybepacsomagoltak, úgy habzsolták, olyan ütemben, hogy másnapra virradóra egy-egy nagy kupac szarként trágyázza a sivár földjeiket. A földjeik aztán virágba borultak, hetedhét ország járt a csodájára, s vitték-hozták a portékákat. Róna Manó népe pedig, annak az éjnek emlékére, minden áldott reggel tojást eszik, aminek szarszaga van. Úgyhogy, fejezte be Erdő Médi, ezt a szart, amit anyád csomagolt az útra, zsidótojásnak hívják, mert ezt eszitek minden reggel ti, zsidók. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre, dörmögte Szász Karcsi, és az egész osztály döbbsen nézett Médire. A Kossuthon délre harangoztak, de Erzsike néni

gyorsan letekerte a hangerőt. A busz épp akkor húzott be egy parkolóba, s felvettünk egy középkorú férfit, sötétkék sisakja egybenőtt a bozontos szemöldökével, az arca pedig sebhelyes volt, a barkója csatakos.

Ask most már rajtam szuszogott, nehezen vette a levegőt, arcát hol a nyakamba fúrta, hol meg az arcomra tapasztotta a tenyerét, s hüvelykujjával a nyelvemet hátrapöckölve nyalogatta a számban a kék inakat meg a gödröket. Hosszú, hegyes volt a nyelve, a vége pedig fájoan sprőd. Éljen a magyar szabadság, éljen a haza. Gyerekek, szólta bele Erzsike néni a mikrofonba, Resicán vagyunk! A sofőr bácsi elvisz minket a gyár kapujához, onnan pedig, kérek mindenkit, hogy kettes sorba felzárkózva kövessen engem és a főmérnök elvtársat. A kemencékhez nem megyünk közel, a főmérnök elvtársat csendben végighallgatjuk, kérdezni csak azután, ha már befejezte, amit elkezdett. Ha valamit esetleg nem értettek meg, majd a buszban visszafelé rekapitulálunk, holnap pedig extemporálét írtok a Román Szocialista Köztársaság nehéziparából.

Ask megállt egy pillanatra, kivette a számból a kezét, és megemelkedett. Bocsáss meg, tudod, azért, amit korábban mondtam. Nem vagy te kripli, jesus-christ, eszméletlenül jó veled.

Én egészen mostanáig szentül meg voltam győződve róla, hogy az eszméletemet sokkal könnyebb visszaszerezni, mint a méltóságomat. De most, hogy ott feküdtem a karjaiban, s közben a resicai kohászat felé kullogtam, pár nélkül, utolsónak a sorban, merthogy bűdös a szám, zsidótojósszaga van, ahogy mondták az osztálytársaim, minden megborult. Tízéves múltam éppen. A medjugorjei jelenésekből, holott végig Ask nyomában voltam, aki a plébános segítségével még egy találkoztót is összehívott, hogy megkérdezze az érintetteket, semmi nem jutott el énhozzám. Szász Karcsit soha többé nem engedték hittanórára, ki tudja, miket hordott otthon össze, amivel leleplezte az anyját, s vele együtt önmagát. Hirsch Anna már nem kezdte velünk az ötödiket. Izraelbe disszidáltak, úgy hírlik. Erdő Médi nyolcadikig még köszönni is alig köszönt, többé már nem szültünk együtt a nagyszünetekben, úgyhogy a nagyanyámtól kapott képregényeket olvastam, vagy sorban álltam a lányvécénél, hátha beengednek végre és nem állnak előttem sorfalat. Ask szerint az egyik asszony beszámolója egészen hitelesnek tűnik, s ha minden igaz, sokat lendíthet a kutatásain. Ez a nő ugyanis azt mesélte, hogy Szűz Máriának irdatlanul hosszú és fehér volt a körme, kicsi az orra, a szeme helyén pedig ugyancsak fehéren világlott a szemgödre, márpedig mindez a megszólalásig emlékeztet azokra az ufo-észlelésekre, amik szerepelnek a feljegyzéseiben. ■ ■ ■

■ **Király Kinga Júlia** (Marosvásárhely, 1976): író, dramaturg, műfordító. Kötete a Kalligramnál: *A test hangjai* (2011).

